

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 90/2020
27.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, вршилац функције председника суда Драгомир Милојевић, у предмету предлагача АА из ..., ..., чији је пуномоћник Југослав М. Раичевић, адвокат из ..., ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 У 199/2020 од 20.07.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 27.08.2020. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 У 199/2020 од 20.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА из ... је 30.07.2020. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 У 199/2020 од 20.07.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда 12 У 7567/18, као неоснован.

Предлагач је у жалби навела да је управни поступак, који је претходио управном спору, започео подношењем пореске пријаве дана 30.05.2017. године и да заједно са управним спором траје више од три године, те да поступајући судија Управног суда у предмету тог суда 12 У 7567/18 почев од 29.06.2018. године није предузео ни једну радњу у поступку. Предложила је да Врховни касациони суд преиначи ожалбено решење, утврди повреду права на суђење у разумном року, наложи поступајућем судији да предузме све мере да се управни спор оконча у најкраћем року и накнади трошкове поступка по жалби у износу од 12.000,00 динара.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 25/82, „Службени гласник РС“ бр. 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, са изменама) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 12 У 7567/18 и Р4 У 199/2020 утврђено је да је АА из ... (овде предлагач) дана 23.04.2018. године поднела тужбу Управном суду против Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја 4 решења, у предмету пореском. Поступци по наведеној тужби су раздвојени, тако да се у предмету 12 У 7567/18 поступак води ради поништаја решења бр. 436-03-04322/2017-39 од 12.03.2018. године. Оспореним решењем, ставом I диспозитива, одбијена је као неоснована жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Чукарица од 22.09.2017. године, а ставом II диспозитива, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова управног поступка. Према образложењу наведеног решења, ББ из ..., као продавцу непокретности, утврђен је порез на пренос апсолутних права у износу од 230.194,35 динара за продати део кат. парц. ... КО ..., на основу тржишне вредности непокретности од 4.761,00 динара по метру квадратном и замењено је решење првостепеног органа од 28.06.2017. године.

Поступајући по захтеву Управног суда од 29.06.2018. године тужени орган је доставио одговор на тужбу, који је у суду примљен 21.08.2018. године, док је за списе предмета навео да су суду достављени уз одговор на тужбу у предмету тог суда У 7568/18. У изјашњењу судије известиоца од 05.07.2020. године наведено је да је предмет У 7567/18 у вези са предметима У 7566/18 и У 7568/18, као и да ће бити решен по окончању поступака који се воде по жалбама у изборним предметима.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 12 У 7567/18, као неоснован, са образложењем да од момента подношења тужбе до подношења приговора није протекао дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року, при чему тај период није пратила неактивност суда, имајући у виду да је суд у том периоду доставио тужбу на одговор туженом.

Полазећи од свих чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд је прихватио као правилну оцену Управног суда да предлагачу АА није повређено право на суђење у разумном року.

Ово стога што је предлагач допринела дужем трајању поступка, јер је Управном суду 23.04.2018. године поднела неуредну тужбу против туженог органа, којом је

оспорила 4 решења, што је изискивало раздвајање поступака по тужбама и формирање 4 предмета у којима је требало спровести припремни поступак. Поред наведеног, предмет управног спора није хитне природе, будући да се ради о пореском предмету.

Врховни касациони суд је ценио навод жалбе да је повреду права на суђење у разумном року требало утврдити због дугог трајања поступка у целини, али налази да је у овом случају тај навод неоснован. Наиме, управни поступак је започет подношењем пореске пријаве дана 30.05.2017. године и заједно са управним спором траје нешто више од три године. Дужина трајања поступка је једна од чињеница на основу које се одлучује о приговору за убрзање поступка и њу овај суд сматра кључном за одлуку о приговору. Правилна примена правног стандарда суђења у разумном року подразумева утврђивање скупа чињеница (сложеност чињеничних и правних питања, понашање подносиоца захтева и државних органа итд.) међу којима кључни значај има чињеница дужине трајања целокупног поступка. У конкретном случају предмет оцене су оба поступка (управни и судски) и пошто они, интегрално посматрано, не трају неразумно дуго, нема разлога да се за сад утврђује повреда права на суђење у разумном року и да се налаже мера за убрзање поступка. Према ставу Европског суда за људска права, кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. пресуде Европског суда за људска права од 08.12.1983. године у предмету *Preto i dr. Protiv Italije*, број представке 7984/77).

Осим наведеног, рад судова је за време ванредног стања редукован у складу са Закључком Високог савета судства бр. 119-05-132/2020-1 од 18.03.2020. године, због чега су се одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји, који су таксативно наведени у Закључку. Након укидања ванредног стања, одржани су републички и локални избори и све судије Управног суда су ангажоване на решавању изборних предмета који су по закону нарочито хитни, па се непоступање суда у том периоду може сматрати оправданим. Судија известилац у предмету Управног суда 12 У 7567/18 је у свом изјашњењу поводом поднетог приговора навео да ће расправу у предмету заказати након окончања изборног поступка, чиме је поднети приговор већ произвео ефекте и без налагања предузимања процесних радњи за убрзање поступка.

Имајући у виду да се, на основу изјашњења судије известиоца, основано може очекивати да ће расправа у предмету Управног суда 12 У 7567/18 бити заказана у кратком року, као и све остале разлоге наведене у овом образложењу, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је у ставу другом диспозитива одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успела у поступку заштите права на суђење у разумном року.

**В.ф. председника
Врховног касационог суда
Драгомир Милојевић, с.р.**

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић